

Til gården og til gaden

Heste, grise, køer og får er der på den bondegård, hvor Ellen Margrethe Gylling er barn. Senere pløjer hun sig gennem Bibelen og bliver gadepræst – Danmarks første – på stenbroen. Nu bor den 55-årige jøde på Bryggen og er sogne- og indvandrerpæst på Amager

Ellen Margrethe Gylling er ikke blot sogne- og indvandrerpriest på Amager, hun er også ambassadør for værestedet DRYS IND på Englandsvej. Ambassadør i den forstand, at hun kender og holder af værestedet – og gerne giver det en anbefaling med på vejen.

Tekst: Hans Buhl
Foto: Ricardo Ramirez
redaktion@bryggebladet.dk

Vi skal på Staden, på stenbroen, på knæ med en autonom. Men først skal vi baglæns.

Den 8. august 1960 vågner blidt, solen er perler af dug, vinden er et kindkys, man kan høre en jomfru falde til jorden. Stille. Men så er der "It's Now or Never" i transistoren, Elvis Presley topper hitlisten i USA lige med den i dag. Og i en bondegård, der rider på den jyske højderyg, indtager et lille blåslimet mirakel verden med et nyfødt skrig. Det er en pige, og hun skal hedde Ellen Margrethe.

Vi deler en plade Ritter Sport – ny slags, blåbær-crunch eller noget. Drikker vand og taler om dengang. Dengang Ellen Margrethes verden var ny. Om mor og far og syv søskende, livet på landet, naturen og dyrene:

– Da jeg var lille, drømte jeg om at blive missionær i Afrika. Nok mest fordi jeg tænkte, der måtte være en masse spændende dyr, husker Ellen – og har også et bud på, hvorfor missionæren var med i drømmen.

– Jeg kommer fra et kristent hjem, men ikke kristent på sådan en omklamrende måde. Det var et åbent hjem, hvor der blev diskuteret alt, også politik.

PETER KOMFUR

Kristendommen beder bordbøn på højderyggen. Men er aldrig et åg på skuldrene. Snarere en tone, en stemning, en måde at være i verden på. At lade andre være i verden på.

– Der boede nogle, der var anderledes, lige i nærheden af mit barndomshjem. Peter Komfur og Tandløs hed de, dem kom jeg meget hos. Der blev da snakket om dem, men der var plads og accept, der var plads til alle. Måske en helt praktisk erkendelse af, at vi alle havde brug for hinanden, at vi var afhængige af hinanden.

En erkendelse i tid og sted – på landet for 50 år siden. I hvert fald er den jyske højderyg dengang hverken narcissistisk eller kapitalistisk, to ord der falder Ellen Gylling i munden, når hun skal tegne et bogstaveligt portræt af Danmark år 2016.

Det kan vi vende tilbage til. Ellen skal først lige være rigtig ung, have huen, gøre London og sidde i receptionen på Hotel Dania i Silkeborg. Siden beslutte sig for at flytte til København og læse teologi. Og blive præst.

Det sker, æblet ikke falder langt fra bordbønnen.

– Det var ikke fremmed på den måde. Jeg var vant til at komme i et præstehjem, da jeg boede hjemme. Oven i købet et hvor præsten, en mand, sad og strikkede hønsstriksokker med tæer i, når man var på besøg.

RET OG VRANG

Bordbøn, hippiehøns, Peter Komfur, Tandløs og et godt hjerte. Året er 1982. Ellen Gylling læser teologi og strikker pind for pind sit livs opgave sammen. Tilværelsens ret og vrang fylder og gør flere knuder efter studieophold i Tanzania og Pakistan. Og hvor skal Gud tage fat? Hvor skal mennesket som Guds redskab – og sådan føler Ellen sig – tage fat? Hvor skal Peter Komfur møde kirken?

Det tænker en ung jyde videre over i sit første præstestjob, et vikariat i Islev Sogn. Den lune præstegård, den kolde flise? Der er både til gården og til gaden. Men den kirke skal da vist ud til folket.

– Det er så vigtigt, at vi også kan være kirke på en anden måde end den traditionelle. De svage, de udsatte, vi skal se dem, vi skal gå ud og møde mennesker i øjenhøjde.

KÆRLIG MISSION

De næste 12 år er Ellen i øjenhøjde med natten og Guds kæreste børn i København. Hun er Danmarks første gadepræst. På kærlig mission blandt luderne, narromanerne, de unge rod- og hjemløse, de tabte og de fortabte. Et skriftemål i Torvegade, en bøn om bordet på Nemo, et knus og et øre i brokvartererne, én nat en kronraget læderknægt på knæ og nitter til velsignelsen på Nørrebrogade.

– Man kan godt kalde det at missionere. Da Pusher Street blev ryddet, tænkte jeg selv, at min missionsstation var væk. At missionere betyder at være sendt, så jeg er et redskab. Og vi har

alle et ansvar, for vi er alle Guds skabninger.

Både til gaden og til gården.

Til Bryggen og Nathanaelskirken. Det er en halv snes år siden, gadepræsten bliver sogne- og indvandrerpriest på Amager og finder sin gade på Bryggen.

SAMME MISSION

Indvandrerpriest, det er kirkelige handlinger for flygtninge og indvandrere, det er arbejdet med konvertitter, det er timerne i det multikulturelle og -religiøse Mødested Amager, det er opsøgende arbejde – også blandt syriske flygtninge på asylcentret Kongelunden.

Gaderne og menneskene har andre navne, missionen er den samme. Problemet – for nu at samle op på et tidligere udsagn – ikke mindst narcissisme og kapitalisme. Vi har udliciteret næstekærligheden til nogle andre end os selv, og vi er ramt af grådighed.

– Vi skal bygge bro, vi skal respektere hinanden og blive bedre til at forstå hinanden.

Og med respekt skal vi også have lov at tænke, mene, tro og sige, hvad vi vil. Så Ellen siger:

– Jeg håber, muslimerne bliver kristne.

Det er ikke for at være fræk, det er ikke for at blande sig, agitere eller spille smart. Ellen synes bare bedst om sin egen religion. Jeg synes godt om hendes udgangsbøn, da vi bryder op:

– Gud siger: Tag jer af de nødstedte.

✚ DRYS IND er et sted at mødes, et sted man bliver genkendt, et sted hvor der er tid til en snak, og hvor der oven i købet også bliver holdt øje med en på den gode måde. Det er ikke ligegyldigt, om man kommer eller ej. Alle kan altid drysse ind til en kop kaffe i åbningstiden, men værestedet arrangerer også udflyturer, sangefermiddage, rejser, foredrag, kortspil og midt-dage på årets højtider. DRYS IND ligger på Englandsvej 2. Info om åbningstider med mere på www.drysind.dk.